

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. ...

Hirdetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhoz ...

Verhovay Gyula szabadlábra helyeztetett.

Ma d. u. 4 órakor hagyta el a Fortuna börténét, hol decz. 20-ika óta tartott vizsgálati fogságban az ellene emelt ...

A válságok logikája!

Sokszor hasonlították a viszonyt, mely Ausztria- és Magyarország között létezik, két házastárs viszonyához. De valósággal az elválaszthatatlanság canonicus tana, mely ...

Milyen viszony, melynek örökös rugója a „kényszerhelyzet”? Milyen együtt élés, a hol épen minden kiegyezésnek szükség szerűen a vizslyát kell szülnie és minden eredmény elkerülhetlenül az elégtelenségnek lesz forrása? Milyen alkotmány, a hol a kibékülésben van a háború, az intézmények vezetnek ellentétre és a törvények szülik a meghasonlást?

Láthatjuk a világban elég gyakran, hogy a házas viszony szerencsétlenség okoz, mert a házas felek természetűl és hajlamaiknál fogva nem egyezhetnek meg egymással.

De micsoda szörnyű képtelenség van oly viszonyban, melynek önmagában harcot kell eredményeznie, olyanok között is, kik egymásra vannak utalva, egymás szükségét érzik és más összeköttetésben teljes erővel mozdíthatnák elő egymás javát? Micsoda élet lehet az, hol a házastársak egymásnak folyton bajt és keserűséget okoznak és mégis nem hogy szabadulni törekednének egymástól, de épen kölcsönösen az együtt maradásra kényszerítik egymást?

Es ha mindazok az eredmények, melyeket az elválaszthatatlanság canonicus tana szült, arra indították a bölcseszeket, a jogtudósokat és az államférfiakat, hogy az egyházi törvényt az államok törvényhozása utján kiküszöböljék, mit kell következtetni a közigazgatásokról, melyekre minden mai

viszálunk épült! ... Bizonyára legalább is annyit, hogy az élet parancsoló követelményei ellenében hiába minden szent dogma és minden csalhatatlan alkotmánytétel!

Hol az igazság? kérdezhetnők ezerszer a színtélnélküli perlekedés közben, mely a Lajtha folyótól váltakozik, Bécsből Budapestre és Budapestről Bécsbe. És ugy tapasztaljuk, hogy az osztrákoknak teljesen igazuk van a magyar követelések ellenében, és ismét tapasztaljuk, hogy a magyar pártoknak hasonlóan igazuk van az osztrák álláspont ellenében.

Ki mondhatja, hogy Ausztriának nincsen igaza, ha a maga iparát kívánja mindenképp megvédelmezni? Ki mondhatja, hogy Magyarországnak nincsen igaza, ha saját földmívelési érdekeit tartja szem előtt? Ki mondhatja, hogy nem helyes, ha Ausztria bankjának megosztását panaszolja, mi okvetlenül apasztja formái életének forrásait? Ki mondhatja helytelennek, ha Magyarország élénke vádolja a pénzügyi és kereskedelmi alárendeltséget, melybe az egységes bankviszony szorítja?

Es mégis nem helytelen-e a követelések, melyeket egymás ellenében támasztanak, nem igazságatlanok-e, ha egymást teszik felelőssé a bajokért? Mert valósággal mindkét oldalon egy és ugyanazon képtelen alapról indulva el, a leghevesebb bizonyítással is képtelen következtetésekre jutnak.

Igen, hallgassuk a szónoklatokat itt és ott, figyeljük meg a pártok álláspontjait és meg fogjuk adni, hogy nagyon helyesen bizonyítanak, de azt bizonyítják be, a mit bizonyítani nem akartak.

Mindentűt elfogadják, hogy a közösség létező képesainak fenn kell maradniuk, hogy ezek egyedül célszerűek és üdvösek. Mindenűt behozzák azután, hogy a közösség viszonyában oly fontos bajokat, méltatlanságokat és megkötöttségeket kell elszüntetni, melyeket semmikép el nem fogadhatnak.

Magyar részről azt mondják, hogy szükségesnek tartják a közös viszonyt, de ez a viszony ne legyen az osztrákok kizárólagos előnyére szervezve. Osztrák részről azt hirdetik, hogy fenntartani óhajják a közös viszonyt, de nem akarnak Magyarországnak irányában folytonos áldozatokra kényszerülni.

Volttaképp mit bizonyítanak tehát leginkább? Nem azt teszik-e legjobban képtessé, a mit mindketten kételyen kívül helyeznek; nem az derül ki leghelytelenebbnek, a minek helyessége képezi mindnyájuknál a kiinduló pontot?

Hogyan hirdették egykoron, hogy a közigazgatás vitának meg kell szülnie! A zélt el is érték. Egész pártok feladták korábbi elveiket, mindenfelé hirdették, hogy a közigazgatás nincsenek napirenden, s csak néhány hű ember rejtgette csendben, jobb napok reményében az eredeti eszméket. Mégis milyen képtelen álmot kergettek! Azt hitték, hogy a megteremtett alapot épen csak a vita teszi bizonytalanná, és ha egyszer hallgatni fognak,

minden ingathatlan szilárdságot nyer. Az emberek könnyen gondolják azt, hogy a mit nem látnak, az már nemis létezik.

Most megteremtették azt a képtelen helyzetet, hol az emberek gondolkodása kiálló ellenmondásban van a tényekkel. Mintha erővel behunyának szemüket, hogy ne lássák azt, a mi legközelebb fekszik. Szavaikkal örökös kerülni látszanak egy pontot, melyet tetteikkel mind jobban meg kell közelíteniük! Mint Bileam szamarának, nekik is az öket vezelő akarat ellen kell haladniuk a szükséges cél felé. Mennyi kár származik ily magartartásból. Mily kétségbeesés ér minduntalan a dolgoknak fejlődése, mily kevéssé vagyunk képesek az eseményeket kormányozni, milyen helyrehozhatlan hibáknak kell történniük! A csalásnak előbb utóbb össze is kell omolnia, de mennyivel több akadályt kell leküzdeni és milyen megrontott talaj marad nyomában!

Bizony jobb lett volna, ha alkotmányos életünk alapjait iránt az érzéket el nem fojtják! Igen rossz közgyszert gondoltak ki abban, hogy a közgondolkodást a bajok fölött megszüntették!

Legközelebb jelentették, hogy irányadó helyen a 67-es alkotmány revízióját fogják követelni. Akár igaz e hír, akár nem, a kísérlet jelen alkotmányos viszonyaink megdöntésére okvetlenül meg fog történni — meg fog történni kárunkra, ellenségese oldalról, bukásunk megprezesítését.

Mint Bécsből írvik Tisza ma ő felsége által fogadtatik. Tisza miniszterének még 2-3 napig Bécsben marad és míg az új miniszterium végleg ki nem nevezetik, a kiegyezési kérdéssel senkinek összeköttetésbe nem lép; Kellersperg báró ő felségéből megbízatván egy memorandum kidolgozásával, azt hol nap át fogja adni.

Az erdészeti bizottság ma a képviselőházi ülés után megalakult, előlnek Tisza Lajost, jegyzőnek Károlyi Tibor grófot választotta meg.

Jaque és Tisza.

Hogy mily szerencsétlen megoldást nyert a bankkérdés a két kormány között kötött egyezés által, az csak most utólagosan tűnik ki, midőn Magyarországon a törvényjavaslat már le van tárgyalva és elfogadva.

Hazánk feladott a kérdésben mindent, a mit csak feladhatott: a magyar kormány lemondott a különbank felállításáról, lemondott a magyar pénzérték alkotásáról, lemondott még a bank dualismusról is. Beleegyezett nem csak abba, hogy egy birodalmi bank állításak, melynek Bécs legyen a székhelye, de még abba is, hogy a bank fővezényletét egy Bécsben székelő, központi főtanács vezesse, mely a magyar ipar és kereskedelem érdekeit nem tudja és nem akarja figyelembe venni. Beleegyezett abba, hogy a bankjegy egységes legyen, hogy az ércalap osztatlanul Bécsben maradjon, szóval, hogy a provisorium a bankügyben fennmaradjon s a bank to-

vábbra is, mint eddig, a magyar nemzet hitelképényei felett körülalán ur legyen.

Es a banknak mégis ezen roppant áldozatok dacára sem kell a két kormány által elkészített bankszatutum, mint üzletvezetési vagy is ugynevezett bank technika okokból nehány részvényesnek kifogása van egy-két pont ellen, a melyekben a magyar kormány, csak hogy a tisztesség látszatát megmentsse, nem akart a centralistikus osztrák bankpolitika előtt tétet fejté hajtani. A magyar kormány ugyanis azt kívánta, hogy a két bank alkormányzót ne a közgyűlés válassza, hanem ő felsége nevezze ki, remélve, hogy ekként lesz a bank vezénylő közgei közt legálább egy pictus maskulus, kit a magyar érdek képviselője gyanánt szerepeltethet; és kívánta, hogy a magyar kormányváltók a bankban a rendes uton leszámíthatók legyenek, remélve, hogy ekként legálább néha-néha kisebb pénzszarvból ideiglenesen kiszabadíthatja a kormányt a bank; végre kívánta, hogy a bank tiszta jövedelméből egy parányi rész a magyar kincstárnak is jusson.

E kívánalmakkal szemben, azonban a bank január 28-án tartott közgyűlésén Jaques egy oly indítvánnyal lépett fel, mely kimondja, hogy a bank igazgatóság ragaszkodjék feltétlenül eredeti álláspontjához és vessse el a magyar kormánykatt engedményeket. Indítványát hosszasan és szakavatottan kifejté, és a közgyűlés helyeslése mellett bizonyítgá, hogy ha már főprinczipium gyanánt a bankegység el lett fogadva, akkor ennek szükségképeni consequentiája az, hogy ez a vezényletben következetesen keresztül is viendő, és ezért nem is engedhető meg azon concessio, melyet az osztrák kormány a dualismus elvénél eljéteséért cserébe tett, s melyet eredetileg a magyar kormány ugy sem kívánt, tehát az alkotmányzókat választása legyen a központi választmány kezébe letéve.

S hosszasan és szélesen bizonyítgá, hogy a banknak a kormánnyal szemben függetlenül kell eljárnia, s ezért a hitelek megszavazásánál a kormánnyal szemben, a részben tőle függő igazgatóságoknak nem lehet elhatározó jogot adni, — nehogy a bankot korteskedési czélokra lehessen kiaknázni. A mi pedig a tiszta jövedelemben való részesülést illeti, azt mondá, hogy elég, ha az államnak 80 millió kamattalan kölcsönt adott a bank, tehát ne engedje az igazgatóság, hogy a tiszta jövedelemből esetleg jelentékeny részt kájon a két kormány. A bank közgyűlése mindezen érveket magáévá teszi és Jaques határozati javaslatát elfogadta.

Ime tehát a közgyűlés határozata most halomra dönté meg azon látszólagos vívmányokat is, melyekkel Tisza Kálmán erkénykedni vél. Vajjon mit fog most a kormány csinálni? Hát bizonyosan engedni fog újra ... mert hiszen a szóbanlevő kérdések ugy is csak bank technikai természetűek és ezekhez a miniszter urak saját beavallásuk szerint nem értenek.

A miniszterelnök urnak nincs fogalma sem arról, hogy mily végtelen nagy áldozatokat hozott az osztrák kormánnyal és az osztrák nemzeti banknak akkor, midőn a bank dualismusról lemondva, a „közös“ bank álláspontjára lépett. E lapok hasábján nem régen (Mit jelent az önálló bankról való lemondás? cím alatt) részletes számadatokkal ki volt mutatva, hogy csak jegymonopolium prolongálása által 10 év alatt 31 millió frt nyereséget biztosít a magyar kormány az osztrák nemzeti banknak, azon tőkerész rendes kamatján felül, melyet a bank Magyarországon helyez el. S ki volt mutatva, hogy e nyereség nem más, mint az ország egyenes megadóztatása vagy kiszivattyuzása. De ez még nem minden. A magyar kormány által, hogy a közös bank álláspontjára lépett, egyszersmind feladta a lehetőségét annak, hogy hazánk pénz- és hitelviszonyai Budapestben egy oly központon nyerjenek, mely mint a szív a testben életerőtől kúthetesen az ipar és kereskedelem minden üterébe. Tisza Kálmán akkor, mikor a közös bank törvényjavaslatot aláírta, egy oly ítéletet írt alá, mely a magyar ipart és kereskedelmet tíz évi tetszhalálra kárhoztatta. Es az osztrák nemzeti bank emberei, látva azt, hogy Tisza az ő bankpolitikája által még érdemeket vél szerezni magának Magyarországon, mint ezzel ma is eldicsekedett a házbán: még ezel sincesenek megeledéved, mert hátha lerázhatná tíz év múlva Magyarországot a most készített bilincseket, hátha felébredne a tetszhalott... Hiszen ezen emberrel ók mindent kivihetnek, tehát elvetik az egyezséget, mert Tisza még kormányon van s ilyen „jó boldond“ többet ugy sem fog velük alkudozni.

A háboru.

Bármi gyéren érkeztek tegnap a távsürgönyök, ezek közt mégis vannak némelyek, melyek figyelmünket fölkeltik. Nem akarjuk a legfontosabbak közé sorolni azt, mely Gortsakoff herczeg választát Andrassy grhoz tartalmazza. Ezen egész diplomatikai levelezést alig tekinthetjük egybenek, ures szalma csaplésnél. Ha Andrassy valóban azon csoda lángész volna, a minőnek tartja magát, s a minőnek némi hízelgői kúrtólók él, akkor Gortsakoff választában tudna a sorok közt olvasni de ez neki nem mestersége, hanem földül, magát orránál fogva vezetetni, ez nem most történik először. Soha, még az osztrák-magyar külgügyek avatalanabb kezekben nem voltak, mint jelenleg. Igazolják ezen véleményeket Andrassyról több francia levelek, melyek telvél élezzel Andrassy diplomatikai járátlanúságáról.

Az Elyisében több alkalommal előhozott Franciaországnak Ausztria-Magyarországgal kötendő szövetsége. Igen kevesen voltak, kik ily szövetséget előnyösnek láttak, de Dufaire és Waddington történelmi példák hoztak elő, melyek arra mutatnak, hogy az osztrákokba nem lehet bízni. Előhozottak a béke szerzők I. Napoleon alatt, elő a dresdai elpartolás 1813-ban, elő végre Franciaország cserbe hagyatása 1870-ben, noha III. Napoleon az osztrák kabinetből biztosítotték birt arra nézve, hogy segíteni fogja a porosok ellen.

AZ „EGYETÉRTÉS“ TÁRSZAJA. CLARISSE. IRTA: REYNAUD LAJOS. Nyári László. — 10-ik folytatás. — A déli órákban volt: férje épen távozott hazról, míg anyósa szobájába vonult vissza. Egyedül, megtörve álmatlansága által, mely miatt az egész éjt éhen tölté, lépett a kerü terem felé irányzva s egyszerre a folyosón léle magát, honnét lépcsők vezeték le a kerü magányba. — Clarisse lezúzott a lépcsőkon, kelemesen érintve a langy lég által, melyet az ősi nap melegített fel, s végig haladt egy tásoron, melynek friss illata kellemesen hatott Clarisse fáradt lelkére. — Mely csend uralkodott körülé. — Így érkezett el azon kis nyári lakhoz, melyt már megemlélték. Clarisse itt lélt, s miután elméjének világosságát lassankint visszanyerte, gondolkodni kezdett helyzetéről, mely minőnek felelt megkíváná a pontos s hidegvérű vizsgálatot. — Ezen vizsgálati eredménye világosan mutatá meg neki a veszályt, melybe bocsájított, midőn Chanzay Jakab ellene tett merénylétet nem utasítá egész elhatározottan visszasa. — Visszaemlékeztvén azon merész hangra, melylyel ez hozzája szóltani mert, és a nyereségre, melylyel el akará csábítani, mely megvetés képződött lelkében. — Ma ugy vélte, hogy szíval, hogy képecent tartá őt az érzelmei lázában elbukni és elő szívnak áldozatát esni, Chanzay Jakab őt felismerte és mélyen megsértette. — Ő szíven a nő egész grengességét hordozá, egy tapasztalatlan nő grengességét, ki egyszerre válságos helyzetbe ragadtatik és azon érzelmei közt, melyet szerelmének vél, s melyet kötelességének ismer, ingadozik. — Ő szerető Jakabot s nem szerető férjét; s ez kétszeresen nagytá a kísértést, mely

ellen küzdött; de erősen és büszkén, képes szenvedni s megtörni, mielőtt meghajolnék, hajlandóbb volt lemondani életéről, mint becsületéről, s az volt Jakab tévedése, — oiy tévedés, mely egész természetes volt azon fény részéről, ki előtt asszonyi érnny nem létezett, — hogy ő azt hitte, hogy egy oly nő szereime, mint Clarisse győzni fog annak érnnyén s kényére fogva magát bízni, megelékedve becsületének megővásával. — Azonban Clarisse, miután kiserita magát az egész éjn át, s miután lelélt teljesíthetien képecentek között ringató, ébredteket visszaesett a valóságba s természetes becsületérte nyervén fölényt, módot keresett, nem arra, miként közelíthessék Jakab felé, hanem hogy miként állíthatna kettejük közé oly átléphetlen határt, melyen Jakab támadásai megtörnének. Ezen gondolatok foglalkoztatták őt még mindig, midőn ledve a esendes kertben, szomoruan pillantott életére. — Vigasztalá magát avval, hogy azoknak, kiknek nincsen egyéb életcéldjok ide lenn, mint szenvedni, meg kell nyugodniuk, mert egész jutalom vár reájok a tulvilágban. Es végre is, ha már egyetemes magát Adrien boldogságának, ezen áldozatot meg is kellett tartania, szenvednie érte, s törekedni, hogy boldogsága mennél teljesebb legyen. Sokáig maradt ily állapotban; visszarönlten s gondolkozva. Sok gútró érzelmei vanulhatott át szíven, mert gyakran felült a vér sápadt, lázban égő arczaira; de végre kissé lecsendesült háborgó kebele. Megfogadta, hogy visszavonultan fog élni férjének oldala mellett; kerti minden alkalmat, hol találkozhatt volna szerelmének tárgyával, s inkább meghalni mintsem az élvhajász maetresszéjé szílyeidi le. Ezen elhatározást hősies hével tette meg a fiatal husz éves nő, ki védelem nélkül volt ily csábításnak kitéve, mely annál hatalmasabb volt, menél biztosabbn érezé, hogy saját szíve által is támogatattik. Clarisse e perczben martyrszerd rajongást érezett. De vajjon fog-e elég erővel bírni, eme nehéz elhatározásának kivitelére? Kérdi tán nehány skeptikus olvasón? Hiszen, ki ne tudná, hogy a szenvedélyek harcában, minő befolyása van a rögtöni alkalomnak a tiszta női szívre! Talán Clarisse végzete, hasonló leend anyai más nőhez, kik

színtén kétségbeesett fogadást téve meg nem hajolni, megtörtek a szerelem mindent megföldítő ereje előtt, ha Chanzay Jakab maga nem tartotta volna meg a fátyolt, mely Clarisse szemét takarta, s mely nem engedé neki jellemének saját vonásait látni. — Megesalatva első sikerének rohamossága által, nem lévén képes megérteni Clarisse kebelének szűzies ártatlanságát, sietett hozzája még mielőtt ez hivta volna. — Jakab azt vélte, ha Clarisse kiábrándulása előtt siet elötte megjelenni, egy csapásra befeljezheti meglövedett munkáját, s a győnye nő esbítésának áldozatát fog esni. Clarisse még mindig a kertben ült, midőn azt jelenték neki, hogy Chanzay marquis szeretője elötte tiszte été tenni. — Jakab először jelenteközött Clarisse házassága óta a bírónő házában, hol azelőtt is csak ritka vendég volt. Clarisse tehát egészen tisztában volt jöveteleének czéjja felől. — Kezdetben lelkének tiszta illem érzete felháborodott ezen vakmerőség felett, majd azonban, maga menté őt ki, azt gondolván, hogy a szerelem által izgatót kedély nem figyelhet az illem követelményeire. — Már kinyitá ajkait, hogy parancsot adjon elutasítására, midőn végre mégis másképen gondolt meg magában s ellenkező parancsot adott, azt vélvén, hogy a látogatást, mihelyt az vesztélyesség válik, félben szakíthatja. — Roszult tettem, hogy itt elfogadom őt magamnál, — gondolt magában, s felkelt, a kastély felé sietvén, hogy reideletét megmészássa; de ahg haladt tiz lépést, máris maga előtt látá Jakabot, kinek arczaian a biztos diadal öröme ragyogott. — Jakab még válogatottabban volt öltözve mint máskor, s gomblyukát már egy tökéletesen elfonytató rózsá díszíté, melyre Clarisse kezében nem igen gyűvelt. Jakab meghajolt előtte, s tiszteletteljes köszöntő őt megtartván az illem legszigorubb szabályait mindaddig, míg az őt kiserő szolga el nem távozott. — Azután megváltoztatá egész lényét, s mintegy családi otthonossággal közeléden Clarisse felé, így szótt: — Siettem asszonyom, hogy visszahozzam önnek rózsáját, melyet tegnap kebeléről elvesszített. — Minő rózsát, uram? — kérde Clarisse meglepetve s kissé ingerülten.

— En tegnap kértem kegyedet adná kegyének érthető tanujelét, s akaratának kifejezését; s midőn távozott, miatt kiakarnam találni akaratát s végysit, a szövegen, azon helyen, melyet kegyed hagyott el, e virágot találtam, melyet előbb a kebelét takaró csipkéknek pillanték meg. En rögtön megértém akaratát, s ime most lábai előtt fekszem bevallván, hogy jobban szeretem őnt asszonyom, mint valaha. Folytathatta volna tovább még sokáig anélkül, hogy valaki félbeszakította volna. Clarisse nem hallgatta többé; fájdalom s méltatlankodás reszesétk szívért. — Ezen oly tiszta s oly szép szerelem, melyet ő érezett, s mely őt majd végtele boldogdó, majd boldogtalanná tette, egy percz alatt megsemmisült ezen kijelentés által, minőt tisztes nő még sohasem hallgatott meg. Azon férfi, kit szeretett, kit még most is szeretett, kit egykor életfársává szemelt ki, és kit nem vesztethetett el anélkül, hogy élnék fájdalom nem érezt volna, mint közszenesség élvhajászá kalandor jelent meg előtte, feladta szívének álmait s megszentösgéltetésit kebelének legzsiább érzelmeit. — Ritka világossággal ismeré fel Clarisse, Jakab gondolatait, és bár szűzies ártatlansága nem is fogta fel Jakab beszédének való értelmét, mégis eléget hallott s látott már arra, hogy megzavarodván mely fájdalom érezzen szívében, mintha legkedvesebb barátja gyalázta volna őt meg. — Így tehát, — szólott végre, midőn kissé magához tért, — kegyed azt hitte, hogy midőn e virágot lejtém, azt akartam tettem, kulcs gyanánt adván azt az ön kezébe, mely a házasságötörés számára megnyissa szobám ajtaját. Azt hitte, hogy oly mélyre fogok silyedni, hogy kielégíthetem bűnös vágyát, mely az ön kebelében megfogamzott! Csaklatkozott uram. E virág tudtomon kívül esett le ruhámról, s kegyed véletlenségből jutott birtokába, nem az ön akaratomból. Midőn elmondá ezen bűszke választát, fájdalom hatalmasabb volt eründöl; könyzapor indult meg szeméből, s egy padra dőtt, arczát szerető kezei közé rejtve, megsemmisülve első reszelme tárgyának romlottága előtt, s megválaszra érezvén azt, hogy mi sem keserűbb annál, mint megvetni azt, kit szeretünk.

Chanzay Jakab minden el volt készülve, csak ezen ellentállásra nem, mely megsemmisíté merész célját. — Az ő kártyái nyitva voltak, s ő, ki avval dicsekedett, hogy minden nő szívéhez megtalálja a helyes kulcsot, most először életében jött zavarba Clarisse előtt, nem tudván merre fordulni. — Valószínű, hogy Clarisse szíve könnyen megindult volna a kérésekre, s Jakab csakivocossáttal hagyta volna őt el. — De Jakab más hirt kezdett pengetni, melyet mindedig sikeressnek tapasztalt. — A helyett, hogy maga hangos kezdetű volna beszélni, folytató kihívó vakmerőségét s Clarisse fájdalom bűmlattal hallá őt mondani. — Ehl asszonyom, ha nem volt igazam abban, hogy azt véltem, hogy e virág akaratával hullott le, és ha nem volt helyén ily szabadon szólni önel, ugy azt csak magának köszönheti? Nem kegyed bátorított-e fel tegnap magavisolete által azt hinnem, hogy tetszettem önek? En csak egy módot ismerek, hogy felvilágosítsak egy nőt arról, hogy érzelmei viszonyoztatnak; és e mód, neki azt megmondani. En kegyednek megmondottam. Vajjon oly nagy vétek-e ez? — Igen, vétek, ha a nő már nem rendelkezhet szerelmével; ha a nőnek férjének becsületét kell megővni! — felelt élelken Clarisse. — Vajjon férje az a nő ragy nem, az mind egy! ha szerez a vizsont szeretőt! mit vár kegyed a szenvedélytől, mikor fogja őt megkérdezni, ha már egyszer felidette? Azt hiszi, hogy az tisztelthen tarthatja azt, mit kegyed kötelességnek nevez? En hogy mitútn azt felingerelte, újra lefogja csillapítani!? Kegyed férjéről beszé! — Emlekezett volna meg inkább tegnap róla? — Oly szemtelen s kiméltelen hangon volt ez kimondva, minőt Clarisse még sohasem hallott. — Fájdalmas kiáltás által adott tehát kifejezését méltatlankodásának. — Tegnap! mit tettem én, tegnap uram, és mivel mulasztám el kötelességem azon név iránt, melyet hordozok?!

Table with columns for 'BÚZA', 'Különböző termények', and 'Különböző árak'. Includes sub-sections for 'BÚZA' (100, 100) and 'Különböző termények' (Heremag, Diázó, Szilva, etc.).

Table with columns for 'Kötvények', 'Bankok', and 'Vasutak'. Lists various bonds, banks, and railway companies with their respective values.

Table with columns for 'Árú', 'Tartva', and 'Befizet'. Lists various commodities and their prices.

Table with columns for 'I. Oszték államadóság', 'II. Földterherment. kötvény', 'III. Magyar. közlekedés', 'IV. Bankrészesvények', 'V. Kötvelevélek', and 'VI. Záloglevelek'. Lists various types of securities and loans.

Table with columns for 'VII. Elsőbbségi kötvények', 'VIII. Magánorszjegyek', and 'IX. Váltók (3 hónap)'. Lists various types of bonds and exchange rates.

Frohner szálloda. Naponta osztriga, tengeri halak és csemegék. Külön szobák (chambres separées).

Advertisement for 'SÉBVKÖTŐK' (eye glasses) by POLITZER MORICZ, featuring an illustration of a pair of glasses.

Advertisement for 'Most vagy soha!' (Now or never!) featuring a watch advertisement with detailed specifications.

Advertisement for Dr. Csákberky Dezső, a doctor, with text in Hungarian and German, including 'Tűzfű-vágatás'.

Advertisement for 'Folyékony Glycerin-Crème' and 'Kos-eladás' (cosmetics).

Advertisement for 'Goessler és Szabó' featuring crossed hammers and text in Hungarian and German.

Advertisement for 'Nyilvános jelentés!' (Public report) regarding a liquidation.

Advertisement for 'Hirdetések' (Advertisements) and 'országgyűlési nyomatványok' (parliamentary documents).

Advertisement for 'Pályázat' (Tender) for a public building project.

Advertisement for 'Ki akar' (Who wants) regarding a public notice.

Advertisement for 'Vastartalmu china-szőrp.' (Rich Chinese honey).

Advertisement for 'A legjobb bizonyult erősítő szer' (Best proven strengthening medicine) by Hoff János.

Advertisement for 'Vastartalmu china-szőrp.' (Rich Chinese honey) with detailed text.

Advertisement for 'A legjobb bizonyult erősítő szer' (Best proven strengthening medicine) by Hoff János.

Advertisement for 'A legjobb bizonyult erősítő szer' (Best proven strengthening medicine) by Hoff János.

Large advertisement for 'Liquidation d. Ersten Genfer-Uhrenfabrik' (Liquidation of the first Geneva watch factory) with detailed text and contact information.

